

— Hol van a boltos bácsi? A jó boltos bácsival szeretnék beszélni. Kérem szépen, hívják el ide.

Eljött a kereskedő Péterkéhez.

— No, mi baj van, kis fiam? Miért hívtattál?

— Igaza volt a bácsinak — zokogta Péterke s a takaró alá rejtette pirosló arcát... Nincs annál szebb, jobb kabát, mint amit az édesanyám varrt. Kérem szépen, ha lehet, s meg van még, cserélje vissza... a régi... drága kabátommal...

A kereskedő szeme is elnedvesedett. Aztán felvette az új kabátot s hamarosan vissza is tért a régivel, azzal a kiesűfolt, öreg kabátból és nagykendőből összetákolt kabáttal...

— Édesanyám, ezt terítse reám, majd meglátja, reggelre meggyógyulok... — kérte Péterke.

Édesanyja betakargatta vele, aztán kiment a szobából.

— Már nem is fázom. Nincsen olyan télikabát, amely felérne az enyémmel...

— Nincs bizony, mondotta a kereskedő mosollyal az ajkán. A jó gyermek számára nem lehet semmi sem drágább és kedvesebb ajándék annál, amit szegény jó szülei önmaguktól elvonva, annyi szeretettel és fáradsággal szereznek meg neki...

Mielőtt elment, egy csomagot tett még Péterke ágyára s ezeket mondotta:

— Az édesapádnak nincs most már egyetlen meleg kabátja sem s az édesanyádnak sincs téli kendője. Most miattad fagyoskodnak. Ezt add hát oda nekik, ha elmentem.

Péterke sokáig könnyes szemmel gondolt a jó boltos bácsira. Azután nemsokára bejött az édesanyja.

— Hát ez miféle csomag? — kérdezte a Péterke ágyán levőre mutatva.

— A boltos bácsi hagyta itt édesanyámék számára.

Erre már az édesapját is előkerítette az anyja, s kibontották a csomagot. Ugyan mi is lehetett volna benne más: télikabát Péterke édesapjának s egy jó meleg kendő az édesanyjának.

Péterke másnap felgyógyultan ment az iskolába s beszélhettek többé kabátjáról a többiek, amit akartak, nem cserélte volna el soha többé a világ legszebb kabátjáért sem!

A GAZDAGABB.

Országúton hintó,
Porfelleg nyomába...
Hintóban egy diák,
Büszke, mint a páva.

Héttornyú kastélyban
Várja édesapja...
Öreg temetőben
Alvó édesanyja.

Utolér a hintó
Egy másik diákat.
Ballag hazafelé,
Tép egy-egy virágot.

Poros a cipője,
Nehezül már lába.
Fényes hintó urát
Mégis csak megszánja.

Mert ő a gazdagabb,
 Reá *ketten* várnak,
 Két zsellérlakója
 Nádfedeles háznak.

Édesapja ott áll
 Kis kertjük végében.
 Édesanyja fehér
 Kalácsot süt éppen.

H. I.

A visszatért Erdély.

Mikor most nemsokára két esztendeje visszatért Szent István koronájához a Felvidék egy része, Magyarország kormányzója az őt ünneplő közönségnek látnoki erővel, magyar szívének sugallatára ezt mondotta: „Álmodjatok még szebbeket!” Azóta ez a szebb álom is beteljesedett részben. Az álom egy részéből csodás valóság lett: Erdély északi része hazajött Szent István koronájához. Ez a valóra vált álom fűti, dobogtatja azóta is minden magyar szívét, kulesolja hálaadó imára minden magyar kezét.

Erdély: a magyar mult legszebb emlékeinek szentelt színhelye, magyar vágyaknak könnyes földje, regék és balladák különös hazája — Erdély egy része visszatért!

Örömtől elfátyolosodott szemünkkel szinte már látjuk is a csodálatos föld körvonalait, hegyeinek felséges zöldjét és szikláit, égbenyúló havasait, öreg, komoly városait, templomokat, temetőket, palotákat, várakat, gondba süppedt falvakat, — már látjuk a Kárpátok felpúposodott gerincét az ezeréves határokkal. Közben mintha már felénk zengenének a korán jött őszi szelek közül ódon templomok orgonái, harangjai, melyek eddig temetést, pusztulást zokogtak: húsz esztendő óta most szólalt meg ódon hangjaikon nemzedékek, évszázadok lelkével: — *öröm.*

Miénk újra a Kárpátok merész hegygerince s miénk alattuk az ősi határőrök népe, a székelység, mely átvészelte ezt a húsz esztendőt sokkal különb megpróbáltatások edzettségével vérében, ösztöneiben.

Miénk lett újra a Királyhágó, Magyarország és Erdély kapuja vadregényes tájaival. Miénk lett újra — hogy sorba szedjük a nagyobbakat — a varrottasáról híres *Bánffyhungad*, a Hunyadiak kedves várkastélyával, a hegykoszorúba zárt, kies *Beszterce*, a régi szász kerekedő város, a fejedelmi bölcsőt ringató *Bethlen*, a fürdőjéről híres *Borszék*, Mikóváráról neves székely város: *Csikszereda*, hazajött a Mária-kegyhelyek gyöngye: *Csiksomlyó*, ahol huszonnégy év után az idén tarthatták meg először az igazi magyar búcsút, *Csucsá*, az Erdélyt védő „székelyhadosztály“ utolsó fészke és fellegvára, a két Szamos zugában épült szép város: *Dés*, az első magyar rovásírást őrző *Énlaka*, a Petőfi boldogságát befogadó *Erdőd*. De hazajött

Cserhalom (Kerlés) is, hol Erdély védőszentje, a Nagyváradon nyugvó Szent László mentett meg egy magyar leányt az őt elrabló kún vitéz fogságából, — a szép székely város, *Kézdivásárhely*. Hazajött Erdély szíve, az igazságos Mátyás király szülővárosa, *Kolozsvár* is. Egyik utcájában ma is áll az a nagyon szép kis palota, amelyben a legnagyobb nemzeti királyaink egyike napvilágot látott, s akinek személyében maga a magyar nemzet tette önmaga fejére Szent István koronáját. Ott áll a bronzba öntött szobra nem messze szülőházától, a város főterén s az idegen hatalom hiába vésett új felíratot a lángelméjű Fadrusz János remekművére. S a szép szobor mögött továbbra is ott áll az ötszázéves Szent Mihály-templom, amelyben valaha I. Ferdinánd követői vették át Zápolyai János özvegyétől a szent koronát. Menekült egyeteme most visszatér régi székhelyére, hogy a város továbbra is a magyar tudomány második fővárosa legyen.

Hazajött *Koltó*, ahol a legnagyobb magyar költők egyike, Petőfinek annyi halhatatlan költeménye született, *Mádfalva*, az 1764-i nagy székely ellenállás szomorú emlékü helye, *Máramarossziget*, Kelet-Magyarország legnagyobb forgalmú városa. Ujra a miénk Székelyföld fővárosa, *Marosvásárhely*, a nagy fejedelem, későbbi lengyel király, Báthory István várával, sok erdélyi országgyűlés színhelye volt e város. Hazajött a festői szépségű környezetben fekvő *Nagybánya* is, Hunyadi János palotájával, annyi nagy festőművésziünk festőiskolájával. *Nagykároly*, a Károlyiak ősi városa is visszakerült annyi szenvedés után, a vármegye (Szatmár) nagy szülőltje, Kölcsey Ferenc szobrával, melyet a románok ledöntöttek. A Rákóczi-szabadságharc bűsemleki helye, *Nagymajtény* is hazajött. Közeliében tette le a kuruc-sereg maradványa annyi csatában diadalmas fegyverét. Arany János szülővárosa, *Nagyszalonta* is legendás csonka tornyával.

Biharország fővárosa, Szent László városa, *Nagyvárad* is hazakerült. A nagy király várában töltötte gyermekkorát s itt alussza örök álmát is. Utána Zsigmond király is itt kívánt nyugodni. Katolikus püspökségét is Szent László alapította. Régi székesegyháza előtt álló hatalmas bronzszobrát a románok eltávolították, most azonban hamarosan visszakerül méltó helyére.

Hazajött a Kárpátok egész keleti vonulata az annyi magyar vérrrel áztatott Borsai-, Borgói-, Gyimesi-, Ojtozi- és Tölgyesi-hágóval, a Hargita ékkövével, a Szent Anna-tóval, a Gyilkos-tóval együtt.

Rónaszék és *Parajd* sóbányája is magyar lett újra. Hazajött *Sepsiszentgyörgy*, a székelység egyik főhelye, híres székely-múzeumával, *Szamosújvár*, az örmények főhelye is, *Szászrégen*, az erdélyi szászok egyik szép kis városa.

Az elszakított alföldi vármegye névadó nagy városa, *Szat-*